

NATUURPLAKBOEK NUMMER 334

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 07 juni 2014

Op wacht naar vacht.

Dat vat zowat het hele leven samen van een plant die met veel egards gesprenkeld is. Zoals het geel nagelkruid kom je ze zelden tegen.

In de zowat 1000 jaar dat planten en hun krachten beschreven worden is het nagelkruid vaste klant. Noem een kwaal en je komt ergens wel een recept tegen waarbij het nagelkruid tot de ingrediënten behoort.

Daar is eigenlijk niets van overgebleven in de hedendaagse geneeskunde. Meer dan de zwakke geur van kruidnagel die vrijkomt als je de wortel droogt is er niet. Net genoeg om te worden opgenomen in een kruidenbultje om het linnen een goede geur te bezorgen.

En maar op wacht blijven naar vacht.

De zaadjes hebben elk een aanhangsel met een weerhaakje. Tot een stuk in oktober kunnen ze wachten op Godot of op een toevallig konijn, een nieuwsgierige koe of de broek van de postbode.

Ver hoeven we niet te zoeken. Wat schaduw bij de heg, een vergeten stukje in het park of de kruidenlaag in een bosje volstaan. Nagelkruid is alomtegenwoordig.

Blijkbaar is er vacht genoeg om hem naar nieuwe plaatsen te brengen. De poes, het neuzende hondje van de buurvrouw of de sokken van een groep kinderen die verstoppertje spelen.

De haakjes zijn zowat de enige hoop. De kleine wortelstok kan er niet echt voor zorgen dat het nagelkruid op wereldreis kan. Het verhaal wil dat de duivel er een stuk heeft afgebeten.

Die was pisnijdig omdat de plant alleen maar goed deed voor de mens en dat ligt nu net niet in de aard van Satan himself.